

פרשת וישב

**נח לו לאדם שיכנס לתוך כבשן האש
ואל יל宾 פני חברו ברבים**

"הוא מוצאת והיא שלחה אל-חמייק לאמר לאיש אשר-אללה לו אנסי הרים ותאמיר המך-נא למיל החותמת וטומפטיים וטומפה האלה", רשיי: לא רצתה להלבין פניו ולא אמר מכם אני מעברת, אלא "לאיש אשר אלה לאו - ישרפוני ואל אל宾 פנו". אמרו: (סוטה ט' ז) נח לו לאדם שיפלווה לבשן האש ואל יל宾 פני חברו ברבים, עדיף להשרף ולא לפגוע.

כתב אורחות צדיקים ז"ל: "ו�플ו כשהתורה מצויה להוכיח את השני התורה מזהירה: (ויקרא יט ט) 'ולא תשא עליך'". אל תביחסו כשאתה מוכחים שעבר עבירה, כיצד? תוכיח מתילה בסתר ובנהת. אבל אם תוכיחו מתחילה ברבים ותביחסו – אז תקבל עליו חטא" (ערכי ט' ב).

יבעים נון נבט הוכיח את שלמה המלך על זה שהוא סగר את כל הפרצונות בחומת ירושלים והנני שומרים בכניסה לבית המילא, שייבנו כסף מכל מי מוכנס. אמר לו יריבם יאנק פרץ פרצונות בחומת בית שיבאו כסף שתוכנן לסתת לבת פטריה". ואונה שם שומרים נגבוט כסף כדי שתוכנן לסתת לבת פטריה". אמרו חז"ל שכיוון שירבעם הוכיח את המלך, זכה ונעשה עם בנים התינוק, תיכף שאל אבי, "על שם מי קרויל הילד". "השב אבי הילד": "הוא נקרו ע"ש הצד שליל", והוסיף: "על אף שהמנוג הוא לחתת שם בילד הראשון אחר צד האמא, אך דא עקא שאני ואבי בסכטוך עמוק תקווה אחרונה, נטע לארא שישראל כדי להיוועץ שם אבוי, בעל שבט הלוי". כשנכננו אל הקודש פמימה וסיפרו לאבי צ"ל על המקרה המוזר עם בנים התינוק, תיכף שאל אבי, "על אף אמר להם אבי צ"ל, כשהוא זעק מקריות לבו": כשםותנים רבים בנים, ובפרט על נתינתם לתינוק, הענושים בעונש כזה, רחל". "אבי הילד נבעך עד למאוד, שאלו": "וימה העשה כתע". אמר להם מון צ"ל: "דבר ראשון צרכיהם אתם לעשות שלום עם המוחותן, ואף בחתונה עצמה כבר רבו בינויהם, ולכן לא רצינו לתת שם מהצד של האם". "על אף אמר להם להוציא שם לתינוק על שם צד אמוני". ועוד אמר להם שיתקשרו עכשו מביתו, ויפיסו את המוחותן, וכן כתע במקום זהה יוסיפו לו עוד שם. הרבה ברירות לא נותרו להם, והם קיבלו על עצם את הפסק, וכך עשו. כשחזרו לביתם הריח הרע שנדר מהתינוק נעלם, [מtractח הפסוק].

פעם אחת באו מרון הגאון רבי אידלשטיין זצ"ל לגביה מישחו שלא עשה את היזיק, כדי להזכיר מישחו מותאיין רוחן. מון צ"ל אמר שיתיכן בה היזיק, מעד יושיר והדין, צודקים השואלים ואנו היה והוא, אבל שבאמת מעד השואל מותאיין רוחן, והוא? כי בכל מקום שיש פגעה מרמות זאת לא כדאי לעשות זאת. מהה? בדורותיו של היזיק – אין סייעתא דשמייא! אם תגromo לאדם מותאין, תפgeo ככבודו, גם אם תכinnerו מחתינו אדים שמוטאים הרבה יותר ממנה, לא תהיה לך הצלחה, כי זה בא על חשבונו כבודו של היזיק.

הרוב סיכון את עצמו והעיקר לא לפגוע בזולת

מעשה שהיה במרון הגאון רבי איסר זלמן מלצר צ"ל. הספר סופר בהלויוינו על ידי אחד המسفדים שהוא מושב בישיבת חברון, והוא סיפר כך: "מרוב אהבתו לتورה שלא ידעה מעצוריהם הוא מוכן להפקר את חייו, וזה היה בזמן שלטון הבריטים, בתקופתם בין השעות שיש בערב עד שעה ששבוקרי היה העצר כלילומי ומי שיעז להיאו בא רחוב דמו בראשו ואין יוצא. הנה מספר הגיס,ليلאה אחד בשעה שתים לפניות בדורותיו מכין את השיעור למשך ימי זה יכול להיות בשעה כזאת, שלא תליimi ממי ש? הדלת, בתיחה נבהلتמי איזה היה עלול להיות איסון, מידי פתיחת הדלת והרב נכנס הרוב עונה לי וושאלא אם אפשר להיכנס. מידי שכבת הדלת והרב נכנס פנימה. אמרתי לו מודיע סיכון את חייך? האם זה דבר שלא סובל דיוחין עד לשעה שש בדורותי אים היו רואים אונז איזה היה עלול להיות איסון, אבל הרוב כאילו התעלם מדברי ואמר לי: יש לי קושיא גודלה ברמבי"ם ואני צרייך שתשב אתי ו_nlמד בידיך את הסוגיא ברוחו דמו בראשו ואין יוצא לענות לי על הkowskiיה. מיד הספרים נפתחו ובסיעתא דשמייא זכית ושבתי לו את הרמבי". הוא שמח מאד, כל כך בערה אצלו אש התורה עד שהחכים שלו לא היו יכולים כליל". אלא שלמען האמת אשתו לאחר רוזר זמן, רבי היזיק אמרת מה שגהנש לא דעת, מודיעו המורה מוקן לסכו את חייו. רבי היזיק היזיקיא את ספרו המפורסם 'אבן האזל' חלק רביעי אלא שבעל הדפוס היה עמוס בעבודה ולכך זה לא הרצבע, והנה לאחר שהתפללו ערבית בשעה חמיש ועשרים בערך, יוש בעל בית הדפוס לרוב ואמר לו אס את רוחך את כל החומר ואס לא תביא זה יתעכבר שוב להרבה זמן, הרוב הודה לו מואד, הילך לבתו לעזרך את כל החומר ולעbor עליו, בפעם האחרון. והנה בשעה אחת וחצי בלילה הוא פונה לאשתו ואומר לה אני חושב שאתה לא יכול להדפיס את הספר הזה? למה ומודע? שאלת אשתו, מה חסר בספר? אני כתבתי דבר תורה בשם גיסי הרាសון ובשם הגיס השני לא תלמיד חכם גדול ולכך הוא לא זכה שאכתוב דבר בשמו, ועוד לפני שהספיקה אשתו לענות לו, הוא המשיך ואמר לי רעיון, הוא בודאי עכשו לומד, אני אלך ואשאלא אותו ברמבי"ם והוא מוקמו בשלום וכון היה. כמה מושר יש לנו ללמד ממעשזה זה, כמה דרך ייש כאן ועל הכל מסירות נפש מען הזולת שלא יגעו.[הסיפור מז'ובה ר' חיימס]

אמר סר' נחל קוזמין "בפרשת קדושים ז"ל: "ההלבין פני שוכנו רעה, וממי שתוכנו רעה, רע, ומכלם שחברו רעה, לא יוציא או אין מיתר עבירות הקשות ממנה שאין עונשים כל כל רעה. ואלה ייחוץ לדבר על מי שיש לו כינוי, גם שלא בפניו, יאמר פלוני מקום פלוני או' בנו של פלוני", או יאמיר סיימנים עד שהחיה ניכר זולת הכנינו. ולא יאמר אדם ברבים או ביהודי פלוני רצתה ליתן לי בנו, ואני לא רצית אותה" – כי זה הוא נוון כבוד לעצמו ובשות לחברו. וכן ידקק בכל עניין שלא יגיע בושת לחברו כולה ולכך אין לו חלק עליון. עכ"ל

ובספר מעם לועז (על פרקי אבות קל) כתוב: "כשם שאhabת הבירות היא ייסוד כל התורה כולה כמו שאמר היל הוקן לגר מה שנינוי עלייך לחברך לא תעביד, הפגעה בכבוד הבירות שcolaה נגנד כל העירות שבתורה. כל שכן שגע בו ברבים ושפק את דמו הריהו כאילו עבר על כל התורה כולה ולכך אין לו חלק עליון הbab.

מסופר על תלמיד חכם אחד שנקנס אל רבי יחזקאל לונשטיין והיש לפניו תוכנית שהגהה שלפי דעתו תוכבל בצר את חומוט הדת ולהקח את התורה בארץ. הריש רבי יחזקאל כתיב כי בביבליות התוכנית עlol מאן דוחוא להיפגע. Km על רגלי והחריז בתחרגות, כץ מקובלני מרובתיי, בנין בית המקדש יבטול אם בניינו עוללה לפגוע באיה אדם מישראל, שמע התלמיד חכם ההוא ובאמת גנו את תוכניתו. ב"shall אביך וידיך" (ח' ג' ג' מובא מעשה בצדיק אחד שראה הלבנת פנים שעשו לאדם אחד חותם צדיק כבודו עד עמקי נשטמו. ובair בדבריו שאם היו רואים את הפגעה תוקע סכין בגבו של הנגע ודמו שותת והוא מת כולם היו מזודעעים. וכן בהלבנת פנים שדינו כשביכות דמים ואין לו חלק עליון הבא, בודאי שיש להזעען.

אומר האלישיך "ושופך דם האדם בדם דמו ישפך" (בראשית ט, ט), זה המלבין פני חברו ברבים, שנשפך דמו בתוכו, כלומר דם האדם בתוך האדם. וторה מה אלישיך מפטת נה. מסופר על מון החוץ חיים שהתארח שבת אחת. הביאה המארחת כלחת מלאה DIGIM. החוץ חיים טעם את הדד, הדג היה מלוח מאוד. מיד לקח עוד כמה DIGIM בצלחת כדי שהאש לא תרגיש במה שעשתה כי היא עלולה להיפגע. אכן הוא לא השאיר כלום והאש שמהה וחשה שהם ננים מאוד מהאכל. ישנה שאלה יודעה, מהה לא הודיע יוסף הצדיק בכל מי מלכותו במצרים לאביו יעקב שהוא חי והוא מלך במצרים, הרי מצרים קרביה לחברו מלך ששם מים, ואפלו אם היה מהלך שנה היה ראו להודיע לאביו האור החיים החדש מתרץ, שיוסף הצדיק חד שעל ידי זה יתבישיו אחיו. כי יעקב אבינו

מrown הרוב שטיינמן ז'ק'יל שותף בתורה - ב- 50% וירוויה

הילה זה בעיצומו של עד מסע חובק עולם, אותו ערך הרה"ג ובו אלחנן שבראשו. ביום מן הימים, לאחר שהוחתם עם ייששכר באוהל'ך' שותף בחזקת התורה, ביקש ממנו הגביר טובה קטנה: "תעשה לי טוביה", ביקש הנגיד, בשובך לארץ, ובקש בבקשתו אל ראש הישיבה האנו רבינו אשר ליב שטיינמן ז'ק'יל, ובקש את ברכתו להצלחת מינויה של חברת פלוייט, בה השקעתו זה עתה סכום עתק - ארבע מאות אלף דולר...". ביקש הגביר, והרב ייסבורד גענה בשמחה. בשבו לארץ, כפי שהבטיח, שם פעמו לבתו של ראש הישיבה, ופרש את בקשת הגביר. ראש הישיבה לא השתבה אף רגע, והшиб מיד: "צא ואמור לו, כי אם הוא חוץ מהמנין תצלחנה - כדי לו להכנס שותף בעסק, ולהשיק מחזית הסכום - \$200,000 בעולם התורה, כדי שבורה עולם יינס כשותף בעסק שלו... נבוך ותמה, אך אמן על העברת דברי ראש הישיבה כתובם וכלהונם, התקשר הרב ייסבורד לארצויות הבירות, ובישר לביר על תשובת הגביר. הגביר חוץ מאד לתוך בלמי התורה, אך לא העה על דעתו להשיק בשותף בעסק סכום כה גדול... הוא מיהר להתפרק מஹוטר הישראל, והמשיך בסדר יומנו... מספר שבועות, אך לצערו ולדאון לו, ערך המניה צנחה בחייבים אחווזו! ארבע מאות אלף הדולרים שהושקעו במניות הללו, הפכו למאותים אלף בלבד, והගיר פכר ידיו בייאוש, מאוכזב ועצבני. הוא שב ושלח את הרב ייסבורד לבכח למצוות הכהן, אך ראש הישיבה השיב באותה מטבע לשון: "לך גניד לו להכנס את התורה כשותפה בעסק. שיתרומם נעשוו חמישים אחווזו מההנותר - מהא אלף דולר הפסיד מאתהים אלף בלבד, אלא שהගיר עדין התקשה לעכל את ההוראה. הן כבר הפסיד מאתהים אלף דולר בעסקת הביש בה רכש את המניות הללו, ואיך יוכל לתורום עוד מהה אלף? הוא שב והמתין להתפקידות הכהלויות, שנחנכו עבורי בשורה רעה במיוחד: ערך המניה צנחה שבו בחחייבים אחווזו, ומהש��תו האגדית בת במיעוד: בדק שברכה למכירה מידי, והוא לולא לחשוף את הדירה, לפניו ישיגו את העסקה המוצלחת וחיתמו חזה. הגעה הבית אל הדירה, בדקה את החדרים ואת מטבח, ומיד מעצב המטבח, והוא היבעה אף היא את התפעלותה הרבה. אלא זו נפנה לאביה ובקשת סירה לו על השחה, אף עלול להיות חייה כאן בעיה: שלאה בבנין הזה, קומה אחת מתחת דירה המודברת, מתגוררת פגיעה כלימה לכתה להרנישא. ולא זו בלבד, אלא שבבניה ישנה אחות מנגורת שגס היא לא ככתה להרנישא. אין אפילו לגור פה עם בעלהתו, שככל פעם שנגא עלולה חתרה לאותות אחרות, וזה עלול לדקור את נשמהה ולגרום לה צער רב!!", שאלה. שמע האב את השאלת והלך לביתה של רב חיים קנייבסקי לשאול את דעתו. כשמע זאת רב חיים אמר: "זו שלאלה קשה, צריך לשאול את הרב שטיינמן". מהר אבי הכללה, הגיעו לרבענו והציג לפניו את כל צדדי השאלת. שמע רבנו את המקרה והחל להזoor בקהל על כל המעלות שבדירה: "יש פה מטען מצוינו, במקומות מעולה, מארוחות, מטבחים מציאה, ואם תא תקנו אותה ענת - המחיר ועוד עלה", כך אמר, אך אז נוצר ולחדר מספר שניות המשיך: "אבל איך אפשר לדקור את לבה של תברחה מבוגרת?! אין אפשר לצער??". השאלת נותרה בחל הארי. שהתרבה לא השקט של הרב: "אני מציע שתוותו ולא תקנו אותה ענת רבנו וירדו מן החוצה. מאי החילטו תצער...". קבלו המוחותנים את דעת רבנו וירדו מן החוצה. תוק כדי כך העלו רעינו, لكنות בכל זאת את הדירה ולהשכיר אותה עד שאותן בנות מתארסנה, ואכן לאאת הסכים רבענו בליל נישואיו הוגה התבונת כי אותה אהות מבורות התארסורה, כעבור זמן קצר התארסה גם האחות השניה, והזוג הגיע לבסוף להתגונר, בעצמו בדירה מבלתי שוחרר לחשייר אותה. כשמעו זאת רבנו אמר: "מעולם לא איאתי אדם שוויתר והפסיד מכך!!!". (ספר "מרן בא בימים" של הרב אברהם אורחיין והרב אלחנן שטיינמן).

הרב שטיינמן סייב את ראשו כדי שלא יתבישי החור

סיפור מפעים, המלמד על רגשות בכבוד הזולות ועל עונווה ופשטות כאחד: בזמן שהיה רבענו הגראייל' משמש כר'ם בישיבת פוניבז', תלמיד אחד היה בריב קל עם חברו. זמן קצר לפני התחלת השיעור סגר החבור את דלת חדר השיעורים ולא נתן לריבוי להיכנס. החבור צעק לו עם בחוץ לרשותה כבר הגאי, והוא עומד בפתח יחד עם שאר התלמידים, ורוצה להיכנס, אך החבור לא האמין לו. לא שרצה חיליל פתח את דלתה. כאשר רבנו סבובו סביבו מכמה דקות, עד שהתלמיד פתח את הדלת. כאשר רבנו סבובו את הדלת, ובכדי שלא יראה בבורתו. הוא החיק בראשו לאחריו, עד שנכנסו רב התלמידים לחדר השיעורים, אז כבר לא יכול להבחן מי היה הסוגר. רבנו מרן הגראייל' שטיינמן, היה נוגה לקבל קhalb בישובו על מיטתו. בסמוך לו מונחת בקביעות אליו קערה עם מים לניטילת ידיים, וכל מקרה שיזדקק לה. ארע שהגעה אליו קבוצת אנשים, ואחד מהם לא היה זה ר' דוי - שען על הקערה ומוביל מים הפק אותה. תוק רגע התמלאה כל המיטה במים, והרטיבה, כמובן, גם את היושב בתוכה, אך הבאים היו שקוועים בשיחיה וככל לא הבחינו בכך. רבנו לא הניד עפעף, והשicha המשיכה להתנהל מוקודם. רק צשיאו מלפניו, קרא לאברך שיחה בビיטו ובקיש ממענו שיתן לו גדיםibus. ובכדי שלא מדבר אתם בארכה, הראש ישיבה הוי ספוגים במים, ובכדי שלא תוא המשיך לדבר אתם בארכה, כדי שלא לבייש את מני שעשה זאת! [בצלאו חממדתני]

חומרות לא על חשבון האישה
רב גאון שאל את מרן הגראייל' שטיינמן ז'ק'יל: "איך נונטים ילדים בשבת עזם עזמות, הם עלילין ליחסיל באיסור בורר". אליו עדר להגיא להם עזב ביל עזמות?". שאל רבינו: "אייפה שען ביל עזמות?". ענה: "יכיינו מערב שבת, יוציאו את העזמות". הביט בו: "מי יוציא את העזמות, אתה תוציא?". אמר: "האמ' 'האמ' ואטיא'. הפייס רבינו: "וכי אין לה די עבדה בערב שבת, שאתת רוצה להוסיף לה עבודה?". ענה: "יש לה מספיק עבודה ביום שיש', אין להכ.pid עלייה!" הויסף רבינו ופייס שהגיא אליו אברך, ובקש הסכמה לקובטרס הקורא להחזר עטורה לישונה ולהקפיד על גילוי משלים. השולחן עורך יי'יד קטז, א) מתייר, והגראייל' אוסר. השיג הסכמה ממrown הגראייל' אלשיב והגראייל' קנייבסקי ז'ק'יל, הדוד השוודי של אברך לטסטם. שאל מודיע אמר: "בואה נראח מה קירה למישמקיד גל גילוי ורובינו הקפיד בו!". התינוק בוכה, והאם מכינה לו דיסעה. הילדה נפללה, אולוי נפצעה. רצה לראות את האבקה, ושומעת קול חבטה ויללה. השארה לרגע מוגלה, יש לשפכה ולהחן מודש...". ענהו רבינו: "חומרות תחמיר על עצמן. אבל זו חומרה ראויה!". אמר מחרב הקונטרא: "אבל זו חומרה תשאר לאישה. הרי תכל ללמידה, ואת החומרה תשאר לאישה. לא אתן לך הסכמה!!..."

הרב שטיינמן הרוח שהגיאול יעלם ללא טיפול וכן היה מסופר על הרב שטיינמן שהגיאו אליו תורם שמחוקק הרבה שהבת שלו גילו לה גידול בראש. הרב אמר לו: "זה יעבור, אל תעשה שום טיפול". הוא שמע לרוב ולא עשה שום טיפול. לאחר זמן מה הגיאול נעלם לא שום טיפול כדי ריב. הנגיד התגrror בара"ב ועל כן אוושפה בביתו אושפה בבלמיות, החהלה המניה לעלota ולזין, שוברת התפתחות מפותעה בבלמיות, החהלה המניה לעלota ולזין, שוברת את השיאים של עצמה בכל יום ממש... עברו כמה שנים, התקשר הגביר את הרב ייסבורד כדי להציג את המכב... בירך ר' רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... הפעם, כשמיוגר הגביר את התשובה, לא את התשובה עוז. על אחר העביר תורה חמישים אלף דולר, היישר לחשבונות של עמליה התורה. עברו זמן, בשל השותפות מפותעה בבלמיות, החהלה המניה לעלota ולזין, שוברת את הרב ייסבורד כדי להציג את המכב... עדיין הוא יכול לתורום חמישים אחווזו מההנותר - חמישים אלף דולר - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר בביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר בביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף דולר ערך המניה צנחה מעתה...". ואכן היה רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף\$fdata ענק שעתידה לוט בערפל. בכל המבצעים האלו, הכנסתת התורה כשותפה בעסק, כי עץ חיים היא בספק, היא אסורה בטוחה המביטה פתיחת שער שפע, וכי עץ חיים היא ותומכיה מאושור!

הרב שטיינמן הרוח שהגיאול יעלם ללא טיפול וכן היה מסופר על הרב שטיינמן שהגיאו אליו תורם שמחוקק הרבה שהבת שלו גילו לה גידול בראש. הרב אמר לו: "זה יעבור, אל תעשה שום טיפול". הוא שמע לרוב ולא עשה שום טיפול. לאחר זמן מה הגיאול נעלם לא שום טיפול כדי ריב. הנגיד התגrror בара"ב ועל כן אוושפה בבלמיות, החהלה המניה לעלota ולזין, שוברת את השיאים של עצמה כלכלה... עברו כמה שנים, התקשר הגביר את הרב ייסבורד כדי להציג את המכב... בירך ר' רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף\$fdata ענק שעתידה לוט בערפל. בכל המבצעים האלו, הכנסתת התורה כשותפה בעסק, כי עץ חיים היא ותומכיה מאושור!

הרב שטיינמן הרוח שהגיאול יעלם ללא טיפול וכן היה מסופר על הרב שטיינמן שהגיאו אליו תורם שמחוקק הרבה שהבת שלו גילו לה גידול בראש. הרב אמר לו: "זה יעבור, אל תעשה שום טיפול". הוא שמע לרוב ולא עשה שום טיפול. לאחר זמן מה הגיאול נעלם לא שום טיפול כדי ריב. הנגיד התגrror בара"ב ועל כן אוושפה בבלמיות, החהלה המניה לעלota ולזין, שוברת את השיאים של עצמה כלכלה... עברו כמה שנים, התקשר הגביר את הרב ייסבורד כדי להציג את המכב... בירך ר' רוחיק פי מאה" - בירך ראש הישיבה... לאף שבראשו לא היה מושך ושב ואמר ביטחו: 'תתקשר אליו ויגיד לו, שעד לא לא הופען מהמידע, ושבראשו לא יתגונן' - לא נטורו אלא מהה אלף\$fdata ענק שעתידה לוט בערפל. ככל המבצעים האלו, הכנסתת התורה כשותפה בעסק, כי עץ חיים היא ותומכיה מאושור!

תקנה מזון לבית בשבייל ריעיתן
אבל בא לפני רבינו: פרנסתו מצומצמת אך איינו מטלוני, פט במלח תאכל ובתורה אתה عمل. אבל אשתו מטלונת על החום ורואה מזון. הסביר לה []

שאלה ומישב: הרבה יהודים חזרו לארץ ישראל תקופה קצרה לאחר מלחמת העצמאות. הם הגיעו מארצות הברית ורשות המigration בימי המנדט הבריטי לא הצליחה לשלוחם עלייה. מושג זה נקרא "הספוקן".

שאלה: ווי שטרם לצדקה ולבית הכנסת האם מותר לקבל ממנו **תשובה**: זקודה אסורה לקחת מהוגוי אבל לבית הכנסת שדיינה כזו קרבן מותר לקחת ("יוי רנד ס"א") כתוב הଘות אשורי (ביב' יב): שהסבירה שאון מקבלים מהוגוי הצדקה, ואילו קרבן (ולבהכ"נ שדיינה כמו קרבן) מקבלים, לפ' שנדירים ונדבות קרבנות עליה) אינס באים לכפר, מה שאין כן צדקה שמכפרת ואנו גורם לניגוי להרבות בזכויותינו ומאייכים ימים בשלטונם כתוצאה מהצדקה, להחזקת תורה אין לקחת מהוגוי

להזהר לא פגוע או לצער יהודי

מופתפללי הותקין בבייחכ"ג, וראה אדם משתלשל לתוך עומק התונור. נכנסה בו רוח של קללות דעת וחמד לעצם. ניגש אליו וטפח לו על גבו. והרבה הבין בטעותו של הטופח, וכדי שלא לביישו השהה את ראשו בתוך התונור. באוטה עת האש חלה להתחמס וועלות. אף שפנוי היו כלפי האש הבוערת, לא הוציאו ראשו עד שהרגיש כי הלה עקר את רגלו והתרחק ממנה. (אהבת הרים) **רבי חיים מצאנז** היה מוחהיר שלא לצער או להכאיב וכך היה אומר: אפייל דם חיים וער אסור לאכול, עלஅ את כמה וכמה שאסור לאכול דם אדם.

מסופר על רבנו הגראי' צייל', תלמידיו בעל פאת השולחן" (בתקדמת הספר) מעיד על אמרתו. קאן מיוחדת היתה בווילנה מעזיבונו של רבי משה קרמר (שבו של הגרא'), שמשה לה מטרה לחזיק תלמיד חכם. בין הנתמכים היה הגראי'. הכסף שהיה מועבר מדי שבוע באמצעות המשם ונודע לפекך לצרכי בני ביתו. לימים החליט המשם ליטול את הכסף, להקל בזיה על מצבו הדוחוק, ולא נרתע לעשות כן, שידיע שהגראי' יצדקו לא ניגר בו על כל. ומשבאה לפני הגראי' אישיטה לתנות על צער הילדים, שאין לה להשביע את נפשם הרעבה, השיב בגדה שתשלחים לבני השכינים וירחמו עליהם ויאכלו,DOI בזיה כדי שלא יוגועו ברעב. כך היה כלימי חייו של המשם, ולעולם לא ציער הגאון על כך, אדרבה, שמחתו הייתה גדולה שמצליח להסתיר מפני המשם, שידוע כל מעשייו ועומד בכל העת בניסיון שלא לבייש יהודי עני. והדברים נפלאים ממש. (עמ' ו/or) וرك' ושעמדו להיפטר מן העולם המשם התוודה שלקה כל חדש את הקצבה של הרוב במקומות העבריה אלו.

חנניה מישאל עזריה שניצלו מכבשן האש, לא מסופר בתנ"ז מה קרה להם אחר כך, אמרו בغمרא על כך (סנהדרין צג) "רבבי יהושע אומר ברוק טבעי, ופרש רשי", שהוגויים לענו לישראל ואמרו להם "אלוה כזה יש לכם שהחציל את החכמים שלכם מהasher, ואתם משתחוחוים לפסל?" וכאות ביזיון ירכו הגויים עליהם והםطبعו ברוק הזה. והוסיף המהרשי, שהיו עובדי כוכבים מבביסים את ישראל כשראו את חנניה מישאל ועזריה יוצאים מהasher, ולבן מותו הצדיקים האלו כדי שתפסק הבושה מעם ישראל. ורואים מכאן כמה חמור המב夷 את חברו, עד כדי שה' הרוג את אותם צדיקים כדי שעם ישראל לא יתביסו.

מעשה בחסיד גדול ומופלג בתורה שלא זכה עדין לפרי בטן והיה הולך כל חודש לקבל את פני הב羞'יט או אחד מתלמידיו, ויבק ויתחנן לו להודיעו על מה חרוי האף הגadol הזה שהוא חזון בניים. גילה לו הרוב שבימי בחרותו היה מאורס לכלה וכאר גדלה מאס בה ולא לckerה לאשה, וזהי הסיבה שהוא חזון בניים. אך אם יבקש ממנה מהילה והיא תמלול לו בלב שלם ובנפש חפצ'א אויל' זוכה לפרי בטן. החסיד לא אחר לעשות דברי הרוב והכל לפיסחה זוכה לבניים.

להזהר בעצרו של דרשו אל מרן החת"ם סופר צ"ל נכנס תלמיד ישיבה כשהשאלו בפיו:
"כבד הרב, אנו עומדים לצאת לחופשת 'בין הזמנים' באיזה דבר
הכי צריך לדקדק בזמן החופשה". התלמיד היה בטוח כי הרב יאמר
לו להתחזק ביויר בחופשה בכבוד אב ואם, שהרי כת עת הוא נמצא
ויתר בחברותם או אלו בניצול עצמו ובשיעוריהם ומחשבותיהם,
אך הרב חשב מעט ואז אמר לו בדברי הלו: "קבלה טוביה וחסוביה
אשר כל אדם צריך לקבל על עצמו בעת אשר נמצא עם הקהלה, היא
כיבישעה שרב בית הכנסת או דרשון עומד ומוסר דבריו תzuורה לך להקל
הмотפלים, שלא יצאת באמצע הדרשאה ולא לעיין באוטה עת בספר
אחר. על מנת שלא לפגוע בכבודו של הרב. ואך אם הדרשן מדבר
בדברים פשוטים וקלים עליך כי היזהר יותר ותמל שלא להרהורת כאילו
דבריו אינם מעניינים אותך, שזה ממש כפיעעה בו שפיכת דמו".
דווקא בדבר זה הזהיר החת"ם סופר יותר מכל, לפví שגדולה הבושה
והצער של השני יותר מכל המצוות. מובא בבב"מ דף נח: שאלא אבוי
את רב דימי ארץ ישראל במהם הם זריימס מד? עונה הגמרא
בhalbנתנו פנים. במיחוד צריך להזהר בזה אדרש שיש אנשים תחתוי
ובשליטתו שלא לפגוע בהם. יהיו רצון שהקב"ה ישמור אותנו מכל
הלבנת פנים.

בזכות שנזהר לא לפגוע ביהודי נכס ישן לעוד לא רק באונאות דברים עליינו להיזהר, אלא בכל מני גורימות צער ומודה לאיש מבני ישראל יש לנו להיזהר עד הקצהו האחרון. ידוע המשעה בתלמידו של הרה"ק רבי פנחס מקארץ זי"ע, תלמיד זה היה נזהר עד מaad בכבוד הבריות שלו ולא נגע ולא פגע באיש ישראל, בין בגופו בין במונו, ומימיו לאיום כל מה שפוגע לו. לימים חלה אוטו חסיד ונטה למות, טרם עזוב את העולם באלו רבו ובקשה בפיו, שיתין לו תקיעת כף ויתחביב לו שלאחר עלותו השמיימה יחויר אל רבו ויספר לו מה עלה בבדינו. לאחר פטירתו חזר וبا התלמיד צער מיתה כלל, אלא היה נדמה לי שהנני נרדם ושינה יורדת על עיני, תונמה להנאה של מותים, הרגשתי בעצמי שהנה מורדים אותו בצדדים מעת את גופי ה Kerr, ואף בשעה שנטלוני ונשאו אותו ללוות את גופי בדרכי האחרונה לא ראייתי זאת כי אם היגול והבנתני שמות אנכי וכי רצוי מלאכי החבלה להגיע אליו ולעשות בי שמות כי הלא אין צדק בארץ אשר יעשה טוב וליא יחתה. אך מכיוון שמדובר לא פוגעת מחד מישראל מיהרו מלאכי השרת מלאכי עליון, ויקחוני עם מיד אל עבר מקום הרם בגן עדן מקודם. עד כדי כך גדלה מעלו של זה הנזהר בכבוד אנשים מישראל.

בספרו "תוכחת חיים", פרשת הצווה, אומר הגרא"ח פלאגי צצ"ל שעיניו ראו ולא זר "כמה בחורים שעשו עניינים כאלה, דורך שחוק, לגוזל ולהטמין כדי להכעס, כדי לצער את חברים לפני שעה, וההוא מרובה כעס קילל אותם". הגרא"ח פלאגי מעד שמר את הדבר בלבו, ולא עברו ימים מועטים עד שהקללות פגעו בהם ומותו במחבר ימיהם. מסיים המחבר, ראש גותל טורקה: "כ"י כן יזהר כל אדם בזה מאוד מאד, כי כל עושה אלה, בנפשו דבר רחמנא ליצלן. ואם עושה בדוחנות עם חביו, שיהיה בדוחנות כשרה, שתשבחם אלוקים ואנשים, ולא חס וחיללה להיפך".

עדין להישרף ולא לפגוע
רבי שמואל מגיד, רבה של טורסטנה, אף שימש כশמש בבית המדרש. עיירתו העניה לא יכולת לספק את צרכיו החורחיים ביותר, כך שנאלץ להיות מורה הוראה ולדון דיןין, ואף עלשות מלאכתו של שם, למלא את כירם, להטיב את הנרות ובימות החורף להסיק את התנור. אך הרבנות והشمשות כאחת לא פרנסו את ביתו, והיה עסוק גם במלאכת הנפחים. סמוכה לבית הרב עמדה מטבחו, והוגויים היו באים בסוסיהם ובחרושותיהם, והרב היה מתוקן להם פרוסות סוס, חישוקי אופניים ושאר כל בROL. בשעה שהייה פניו מלאכתו היה יושב בבית מערט בטלית ותפלין ועובד בתורה. כשאחד הגויים היה צרייך אותו, היה נוקש בחולון והוא ר' שמואל פושט טליתו וחולץ תפיליו, לובש סינר עיר ויזעך אל המפהחה. כשאחד מבני העיר נצרך לבדוק באופןה שעיה לרבות הורות שאלת, הייתה הרבנית אמרת לו: יומתינו נא מעט, הנה הrab במחפה, מיד ייכנס. פעם אחת עת הפצע שחר ביום חמוץ, הסיק הרב את תנור בהיכין, ומפני חולחות העצים הייתה האש מסכנת ואינה בוערת כתיקונה. הבניס הרב את ראשו ורוכב לתוכ התנור כדי לנפח באש ולהעלות את השלהבת. באותו שעה נכנס אחד

דAMILI דבירותחא: במשמעותה חילקו בורקיסים. המלט מגיש לכולם ולאחד הוא שף רופך להתקן, לכיס ובמכנסיים. "מה אתה עושה?"
נאל' ייעוד ההוראות של גובל הגיטה, אונדרו בקייפיט, יונן שיש וורקס לשמש רופך.

העלון מוקדש להצלחות יהודניות ושלוחן
וד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאדים
מאדים ותיקנים בהם פסקו מלוא' ח' כל
שלאותך וכון הפסוק אשר פריו' תון בעתו
כל אשר עשו' צלח' יוכו' לאותם בנים
ובני בניהם תלמידי חכמים גדולים